

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **J. S.**, narozen X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2020, č. j. OSZ-43629-131/M-Ří-2020,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení, popř. vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2020, č. j. OSZ-43629-131/M-Ří-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho námitky a potvrdil své rozhodnutí ze dne 25. 2. 2020, č. j. OSZ-43629-130/D-Br-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný s odkazem na ustanovení § 86 odst. 1 a 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „organizační zákon“) a prováděcí předpis žalobci od splátky na měsíc leden 2020 zvýšil starobní důchod v procentní i základní výměře a stanovil mu jej v celkové výši 16 760 Kč měsíčně.
2. V podané žalobě nicméně žalobce nebrojí proti tomu, že mu nebyl důchod zvýšen v souladu se zákonem. Tvrdí jen, že při souběhu dávek důchodového pojištění, výsluhového příspěvku a starobního důchodu musí být o tomto souběhu rozhodnuto příslušným orgánem sociálního zabezpečení, v tomto případě orgánem sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Žalobce přitom prosazuje názor, že tak uvedený orgán neučinil, neboť o tomto souběhu nerozhodoval příslušný odbor sociálního zabezpečení ministerstva vnitra, ale neexistující instituce v podobě nepříslušného „ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru“. Žalobce se též domáhá, aby soud prověřil, u jakého orgánu jsou zaměstnány osoby podepsané pod napadeným a prvostupňovým rozhodnutím a která instituce je příslušná využívat právní předpisy o sociálním zabezpečení a může vést spis důchodového pojištění žalobce.
3. Soud se v první řadě zabýval přípustností napadené žaloby, přičemž dospěl k závěru, že žalobu je na místě odmítnout jako nepřípustnou.
4. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen

„rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

5. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
6. Jak vyplývá z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. žalobou proti rozhodnutí správního orgánu lze napadnout jen taková rozhodnutí, která se přímo dotýkají veřejných subjektivních práv žalobce, resp. která jinak přímo zasahují jeho právní sféru (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS a dostupné, stejně jako všechna další zmiňovaná rozhodnutí správních soudů, na www.nssoud.cz). Takové dotčení právní sféry přitom musí žalobce plausibilně tvrdit. Bude-li však již z obsahu samotných tvrzení žalobce patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být žalobce (zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost) ve své právní sféře rozhodnutím dotčen, je na místě odmítnout návrh jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
7. Tvrzená pochybení žalovaného by se nemohla dotknout právní sféry žalobce (srov. obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012-33). Soud totiž nepřezkoumává správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů samoučelně, nýbrž činí tak s cílem poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Domáhat se zrušení rozhodnutí proto může v zásadě jen ten, kdo tvrdí, že jím byl na těchto právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých procesních práv (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). Nemůže-li být žalobce ve své hmotněprávní sféře konkrétní vadou rozhodnutí vůbec zkrácen, nemůže se z takového důvodu zrušení rozhodnutí dovolávat.
8. V tomto případě však žalobci prvotní rozhodnutí potvrzené napadeným rozhodnutím přiznávalo zvýšení důchodu, jednalo se tedy o rozhodnutí v jeho prospěch. Žalobce přitom netvrdí nesprávnou (nižší) výši přiznaného navýšení, brojí pouze proti údajným nedostatkům v organizačním uspořádání žalovaného, aniž by však z nich dovozoval jakýkoliv dopad na výrok napadeného rozhodnutí a jeho předcházejícího rozhodnutí o zvýšení důchodu. Ani v souvislosti se zmiňovanou nicotností netvrdí, že by rozhodnutí měl vydávat někdo jiný než žalovaný, brojí jen proti jeho vnitřní struktuře.
9. Označil-li žalobce za žalovaného „Českou republiku, Ministerstvo vnitra, orgán sociálního zabezpečení MV“, soud se tímto určením nemohl řídit, neboť žalovaného určuje přímo zákon v § 69 s. ř. s., jako správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Tímto orgánem bylo podle obsahu napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra, a to v souladu s tím, co předpokládá ustanovení § 3 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. b) a odst. 2 organizačního zákona. Otázka, jakým způsobem tento zákonem stanovený orgán důchodového pojištění dále rozčlení svoji vnitřní strukturu (popř. zda vůbec nějak bude členěn na různé odbory, oddělení apod.), již není otázkou, která by měla relevanci z hlediska věcné příslušnosti správního orgánu; tyto otázky nejsou procesním právem regulovány.
10. Jen pro úplnost dále soud podotýká, že již samotná premisa úvah žalobce o tom, že výsluhový příspěvek (o němž přitom vůbec nebylo napadeným rozhodnutím rozhodováno) je dávkou důchodového zabezpečení či dávkou podle zvláštních předpisů vyplácenou spolu s důchodem ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř.

s., je zcela mylná, a to i v kontextu právní úpravy obsažené v nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů, které na výsluhové příspěvky nedopadá, což potvrdil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 6 Ads 157/2009-90, č. 2071/2010 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009-116. Je také třeba připomenout, že v organizaci žalovaného na úseku sociálního zabezpečení neshledal závady ani Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 02. 2016, č. j. 6 As 122/2015-28.

11. V každém případě platí, že tvrzení žalobce vylučují, že by napadeným rozhodnutím byl dotčen ve své právní sféře, a proto je namístě žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť zrušení napadeného, popř. i prvostupňového rozhodnutí by žalobci nijak neprospělo, naopak by jej zkrátilo na výši jeho starobního důchodu.
12. D
ruhým výrokem bylo rozhodnuto o nákladech řízení, a to v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. července 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce